

מי יעלה בהר ה'?

הרב אבא שלמה גולדברג.

ירושלים הרים סביב לה, והיא עצמה גבוהה מכל הארצות, וגשר המיתרים גבוה מכולם, לפיכך נדחפו במאמץ כלפי מעלה, אנשים נשים וטף לבא שעריה, עלו בני תשחורת עולזים ועולצים בשירת נעלה נעלה לבית המקדש, ואחריהם אמו של כהן גדול דוחפת עגלתו, ומפזמת ואני לא נקראתי לבא אל המלך, ואבי המשפחה ובידו מלא הטנא ביכורים ומנות, ספק קורא ספק מזמר, פתחו שערים ויבא גוי צדיק, אלו ואלו בניגון מנגנים, א-לי א-לי למה עזבתני.

הלקיים מצוות עליה לרגל עלה צאן אדם זה? וכי חומרא חדשה זו היא עליה ברגל דייקא? או שמא מפני חשש קבר התהום? לא ולא, על זה היה דוה ליבנו כי עדיין לא זכינו לבא ביתו ברננה.

אלא פורים היה, ולא פורים לבד היה זה, כי אם פורים של ירושלים, לא זו בלבד אלא שמשולש היה, וישראל קדושים בני קדושים, לא נמנעים מלכבד את ירושלים ביום חגה, ואם תחבורה אין, רגלים יש, בא וראה גודל קדושת רגליהם של ישראל, כיצד רצות הם לכל דבר קודש, וכיוון שהעמידו שלטונות פורדיסאות מלעלות ירושלימה, יפו פעמיהם בנעלים ועלו בנעריהם ובזקיניהם, ובאו ציון ברינה.

באותה שעה עומד הייתי בצומת אפיריון ודמעות בעיניי, ולא דמעות חילול יום הפורים חלילה, אלא דמעות התרגשות ותודה, דמעות המדגישות והמקשטות את המחזה המפעים של כבודה של ירושלים אשר נגלה לעיניי, זקנים וזקנות ילדים וילדות ומשענת תחפושתם בידם, חגים את שמחת הפורים, ומאושרים כפי שרק ירושלים יכולה להיות, עד כי גמרתי בדעתי כי בדיוק לכך כיוונו מרדכי היהודי ואסתר המלכה, כאשר תקנו מצוות המוקפים, מפני כבודם של ארץ ישראל וירושלים שהיו חרבים באותה שעה, נשאתי ידי לשמים וקראתי, רבונו של עולם אתה ציוותנו על ידי חכמיך הקדושים, לשמוח במוקפות מימות יהושע, מפני כבודם של ארץ ישראל וירושלים, וראה עמך הגוי הזה מקיימים מצוותך, כמה גדול כבודה של ירושלים, הנה בפרזות כבר שכחו, מהו פורים ומיהו חרבונה, וכאן בטיבורה של עיר, ששון ושמחה ישיגו, ש-די, עשינו את שלנו, תקיף עשה את שלך, הקם נא בכבודה של ירושלים, הסר חרפה מעיר, ובנין כבוד יבנה בתוכה.

נתחברו שמחת הפורים וכבודה של ירושלים, זה לתוך זה, והצמיחו שפע ישועות לישראל, מה גם ששילשה ירושלים בקודש בחוגגה פורים המשולש, החוט המשולש לא במהרה יפסק, ונתפשטה השמחה גם ליום ט"ז אדר, שהוא יום טוב במגילת תענית על בנית חומות ירושלים, אשר היא כבודה של ירושלים, היא היא החומה אשר היתה חרבה באותה שעה, עד כי מחמתה תקנו תקנת יהושע, עליה דרשו חז"ל "העיר אשר לא חומה" כתוב לא חומה, שאין חומה, ודורשים לו חומה, היא ירושלים העיר שאף על פי שחרבה חומתה - לאמר "לא חומה" אבל קרינן בה "לו חומה" היא החומה קמה וגם ניצבה, בו ביום סיבב מסובב החומות והעילות את

עיקר גודל כבודה של ירושלים, ולא בתוך החומה לבד, כי הלא לכך תקנו כל הסמוך ונראה קורא עימה, הלא לכבודה של ירושלים תקנו זאת, ואף תקנה זו הכניסה עמה את כל פרזותיה של ירושלים, וכבודה של ירושלים זו היא, כפי שכתבו חכמינו בגמרא בבא בתרא ע"ה וזה לשון קדשם:

"בקש הקדוש ברוך הוא לתת את ירושלים במדה שנאמר (זכריה ב, ו) ואומר אנה אתה הולך ויאמר אלי למוד את ירושלים לראות כמה רחבה וכמה ארכה אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא רבש"ע הרבה כרכים בראת בעולמך של אומות העולם ולא נתת מדת ארכן ומדת רחבן ירושלים ששמך בתוכה ומקדשך בתוכה וצדיקים בתוכה אתה נותן בה מדה מיד (זכריה ב, ח) ויאמר אליו רוץ דבר אל הנער הלז לאמר פרזות תשב ירושלים מרוב אדם ובהמה בתוכה אמר ריש לקיש עתיד הקב"ה להוסיף על ירושלים אלף טפף גינואות אלף קפל מגדלים אלף ליצוי בירניות אלף ושני שילה טוטפראות וכל אחת ואחת היא כצפורי בשלוותה תניא א"ר יוסי אני ראיתי צפורי בשלוותה והיו בה מאה ושמונים אלף שווקים של מוכרי ציקי קדירה (יחזקאל מא, ו) והצלעות צלע אל צלע שלש ושלשים פעמים מאי שלש ושלשים פעמים א"ר לוי אמר רב פפי משום ר' יהושע דסכני אם ג' ירושלים הן כל אחת ואחת יש בה שלשים מדורין למעלה אם שלשים ירושלים הן כל אחת ואחת יש בה שלשה מדורין למעלה"

כיוון שראיתי בכך הבינותי גודל תאוותם של אחי שבפרזים לבא ולראות בכבודה של ירושלים, ותמהתי מה זכיתי אני שאני יושב בכבודו של עולם, ואיני צריך להיטלטל במאמץ כה רב, וכל זה ואולי ימצא השער סגור?

קמה מולי וגם נצבה תחילת הגמרא הנ"ל הדנה בפסוק המדבר בכבודה של ירושלים בספר ישעיהו (ד ה*) "וברא ה' על כל מכון הר ציון ועל מקראה ענן יומם ועשן ונגה אש להבה לילה כי על כל כבוד חפה":

ושואלת הגמרא מאי ועל מקראה ? ומתרצת הגמרא:

"אמר רבה א"ר יוחנן לא כירושלים של עולם הזה ירושלים של עולם הבא ירושלים של עולם הזה כל הרוצה לעלות עולה של עולם הבא אין עולין אלא המזומנין לה"

ומה זכיתי אני יותר מהצדיקים ממני אלף טפף פעמים? נזכרתי בדברי נר ישראל מרן הכהן הגדול מאחיו רבי ישראל מאיר מראדין שאמר בענוותנותו כאשר היה בדרכו לארץ ישראל, כי טוב לו להיות בארץ ישראל כאשר יבא המשיח, כי אם כבר יהיה כאן, להוציא אותו - לא יוציאו אותו.

מכאן מצומת אפיריון בטיבור פרזותיה של ירושלים, זעקתי בכל כחי אל אחיי אהובי שבטומאת ארץ העמים, אל תחכו ליום ראשון, תבואו לפני שבת, מי שכאן לא מוציאים אותו, והוא רואה בכבודה של ירושלים, זה המשל הכי חי שהקב"ה מראה לכם, אל תחכו לאחרי שבת, שבת היא בחינת גאולתם של ישראל, עוד מעט מתחיל השלב של " אין עולין אלא המזומנין לה" אבל מי שיהיה פה לא יוציאו אותו, מה יש לכם כח ללכת את כל זה ברגל? בואו, בואו ורשו את הארץ, בואו לפני שיהיה קשה, או שחלילה יחסמו לגמרי.

בואו לראות בכבודה של ירושלים,

בואו להצטרף אלינו לתפילה של " וקם הבית אשר בעיר אשר לא חומה"